

Brodenhuus-Schaft: Jeg bringer først den høitærede Udenrigsminister en Tak fra den store Mængde Skibsredere, som i Fjor gjennem mig opfordrede ham til saasnart som muligt at forelægge en Lov om Nedsættelse af Konsulatafgifterne. Jeg veed, at det er blevet modtaget med Paastjønneelse, at Loven er bleven saa hurtig forelagt, og jeg er ogsaa vis paa, at, om der ogsaa er Mange, som maaske kunde ønske, at han var gaaet videre med Hensyn til Nedsættelsen, vil dog Lovens Indhold, saaledes som den her foreligger fra Landstthinget, blive modtaget med Glæde. Jeg skal tillade mig ganske kort at fremhæve Forskjellen imellem, hvorledes det stiller sig efter den nuværende Lovgivning og efter det Lovforslag, der er kommet fra Landstthinget. Efter den tidligere Lovgivning er Konsulatgebyret $6\frac{1}{2}$ D. pr. Ton for Indtagen af Ladning og ligesaa meget for Losning; men efter Lovforslaget, som det her foreligger, skal der kun betales 5 Ore, altsaa $1\frac{1}{2}$ Ore mindre. Men dernæst er der tillige vedtaget i Landstthinget den meget vigtige Bestemmelse, at Seilskibe i europæiske Havne paa denne Side Kap Finisterre og Dampskibe under 200 Nettoregistertons i Havne, der ligge Østen for Vinen fra Texelen til Sinesnæs og Vesten for Vinen fra Nygenwalde til Kalmar, betale kun det Halve af fornævnte Afgift. Som Følge deraf ville Seilskibe, som gaa paa denne Side af Finisterre og ligeledes Dampskibe paa 200 Tons inden de nævnte Grændser faae en Nedsættelse af 60 pCt., hvilket man maa sige, er en meget gunstig og heldig Bestemmelse. Det vil ogsaa vække megen Sympathi, at navnlig Seilskibe faae en saa stor Nedsættelse. Alle ærede Medlemmer vide jo, hvor ilde Seilskibene for Diebliftet ere stillede. Derimod have andre Seilskibe faaet en Nedsættelse af 20 pCt.; men foruden dette er der ogsaa indført adskillige andre Væmpelser. Af Bigtighed er den ganske nye Bestemmelse, som gaar ud paa, at, naar det i Mellemhavnene indlade eller udlosjede Gods overstiger en Tiendedel, betales der kun halv Konsulatafgift, beregnet efter det indlade eller udlosjede Gods, medens der nu i saadanne Tilfælde betales fuld Afgift. Følgen deraf vil være, at efter denne Lov, saaledes som den foreligger fra Landstthinget, bliver der kun betalt af Seilskibe og af Dampskibe under 200 Tons $1\frac{1}{4}$ Ore pr. Ton, hvorimod der fra andre Skibe vil være at betale $2\frac{1}{2}$ Ore. Dernæst er der tillige truffet nogle andre Foranstaltninger, nemlig en Udvidelse af Reglen i Lov af 1ste Februar 1867 § 1 om, at samme Skib i samme europæiske Havn paa denne Side af Kap Finisterre ikke skal erlægge mere

end 3 fulde Konsulatgebyrer i Narets Løb til at gjælde for alle Havne i og udenfor Europa. Det er egentlig Hovedbestemmelsen i denne Lov. Ærede Medlemmer ville deraf se, at der i hvi Grad er taget Hensyn til de Ønsker, der ere fremkomne, og at der i Virkeligheden er indført meget store Væmpelser. Jeg kan tænke mig, at der er Mange som kunde ønske Væmpelserne endnu større, men, som den høitærede Udenrigsminister har gjort opmærksom paa, skal Loven jo revideres alle- rede om 3 Aar, og til den Tid ville, da alle Forhold være undersøgte, og saa kan der være Haab om en yderligere Nedsættelse. Jeg vil derfor paa det Varmeste anbefale dette Lovforslag til Fremme. Vi have jo, som det hedder sig, kun saa Dage tilbage at være sammen i, og skal der altsaa være Udset til, at Loven skal gaa igjennem, ville vi blive nødte til at tage den, som den foreligger; jeg tror som sagt ikke, man bør forkaste dette smukke Tilbud, som er gjort fra den høitærede Udenrigsminister.

C. Sørensen: Jeg kan nu ikke se, at det forelagte Lovforslag i den Grad er et godt og stort Tilbud og smukt Reformforslag, som den sidste ærede Taler mente. Konsulatafgifterne ere jo en Afgift, som er grumme lidt populær hos dem, der leve af Skibsfart, og det er høist naturligt. Det er i Virkeligheden en meget trykkende Afgift, en Afgift, som lægger et enestaaende Tryk paa vor Skibsfart. Dertil kommer, at Skipperen, naar han betaler Afgift, har Følelse af — og det med fuld Ret — at det er en Afgift, for hvilken han ikke faar noget Ækvivalent. Det er jo et overordentlig sjældent Tilfælde, at en Skibsfører har Nytte af eller Brug for Konsulen. Han ser kun Konsulen, naar han ved Ankomsten i vedkommende Havn skal aflevere sine Papirer og naar han ved Afreisen ligeledes skal have Ueilighed med Afhentningen, og saa har han at betale sit Konsulatgebyr. Det er i Reglen det Æneste, han har med Konsulen at gjøre. Noget Andet var det maaske for længere Tid tilbage, da vi ikke havde den Postudvikling som nu, specielt ikke Telegrafien, at det da ved Ueilighed kunde være heldigt og betryggende for Skibsføreren at have en Mand i det fremmede Land at henvende sig til. Men naar der nu indtræder Tilfælde, som Skibsføreren mener ikke at kunne afgjøre paa egen Haand, eller som han ikke selv vil paatage sig Ansvar for, saa kan han i Løbet af en Eftermiddag faae telegrafisk Svar fra sin Kbheder, og er der andre Ting, som han trænger til Oplysning om, har han jo Mægleren paa Pladsen at holde sig til. Der er altsaa saa